

[From.]

det har vel sin årsag i, at motormilliarden er godt stof, og at man er sikker på bifald, når man siger, at milliarden er væk.

Medens jeg taler om den offentlige debat, vil jeg gerne fremhæve et forhold, som jeg synes i højeste grad trænger til korrektion. Jeg tænker her på den del af pressen, der med periodiske mellemrum bringer en om-tale af den såkaldte benzinfemøre, og kommentarerne er næsten altid enslydende: den går til det betrængte landbrug. Og så sætter man „betrængte“ i gåseøjne og er sikker på bifald. Forholdet er det, at denne benzinfemøre engang først i 30erne blev opkrævet som en kriseforanstaltning til fordel for landbruget og arbejdsløshedens bekæmpelse, altså i en periode, hvor der vitterlig var både landbrugskrise og arbejdsløshed. For landbrugets vedkommende var det sådan, at der kun blev tale om en ganske kort overgang, og det faktiske forhold er det, at femøren siden da ganske simpelt er gået ind i statskassen og anvendes til statens almindelige udgifter. Man kan med lige så stor ret hævde, at den går til departementscheflønninger, til skolebyggeri eller til statsbanernes underskud, men melodien har altid været enslydende: det er landbruget, der stadigvæk får. Jeg vil dog henstille, at vi nu snart bliver fri for denne usaglige og usmagelige insinuation overfor landbruget som erhverv. Jeg kan oplyse, at der i motorkommissionen er flertal for, at denne femøre overføres fra statskassen til vejfonden, og det vil med andre ord sige, at der også er flertal for det her i salen; det vil vi nok komme til at opleve efter nytår.

Om mit partis stilling til motorafgifterne kun lige dette: vi er tilhængere af sådanne afgifter, men under den udtrykkelige forudsætning, det vil jeg gerne understrege, at provenuet går til vejfonden. Principielt bør motorafgifterne ikke være væsentlig større, end der er behov for, men vi erkender, at der er visse hensyn at tage i betragtning, således at forstå, at vejfondens anvendelse f. eks. i den nuværende situation kan virke som en afgørende faktor i pengeudpumpningen, så selvom vejene trænger aldrig så meget til det, og om vi måtte anvende denne ene milliard, tror jeg alligevel ikke, der var nogen ansvarlig, der turde give

inflationen en sådan håndsregning lige netop nu.

Den historiske udvikling viser da også, at vejfonden ikke altid har været positiv. Under krigen og i en periode efter dens afslutning var det ganske omvendt af i dag, da var fonden negativ, og staten stod i forskud til fonden, det var vejfonden, der var en milliard bagud.

Det var ganske naturligt, at det var sådan, men da var der forresten ingen, der spurgte, hvor staten fik disse penge fra; jeg nævner det kun, fordi jeg synes, det hører med i helhedsbilledet.

Nu er det heldigvis sådan, at vort princip, at motorafgifterne skal gå til vejformål, bortset fra den førnævnte femøre, har været opretholdt indtil foråret 1955; selv provenuet ved salg af brugte biler er gået i denne kasse, og jeg synes med rette. Det hører derfor til mine helt store skuffelser, at den forhøjelse af benzinafgiften på hele 15 øre, som var et led i forårets kriseforlig, går uden om vejfonden, og det var mig en endnu større skuffelse, at det radikale venstre kunne medvirke til noget sådant. Dette parti, som vi faktisk altid har regnet for en sikker støtte i dette princip, har nu brudt det, og jeg ser med bange anelser på de konsekvenser, dette kan få. Det radikale venstre har her påtaget sig et ansvar, som jeg gerne vil høre partiets ordførers mening om.

Om selve det forhold, som lovforslaget tager sigte på, nemlig motorafgiftens administration, vil jeg gerne anføre følgende. Man siger, at motormilliarden er væk, og at den kun er en rent regnskabsmæssig foreteelse. Motorpengene er gået ind i statens regnskab som indtægt for vejfonden, og indtægter og udgifter bliver naturligvis posteret, som de skal. Så siger det ærede medlem hr. Tholstrup: ja, men pengene er der jo slet ikke! Og det siger mange med ham. Jo, jeg mener at kunne sige, at så længe staten er solvent, så længe er de penge der, og de vil blive udbetalt i det omfang, som lovgivningen forudsætter. Statskassen består jo dog ikke af forskellige cigarkasser med skilte på låget, hvorpå der står, hvad indholdet skal bruges til. Statens indtægter går ind i regnskabet som i enhver anden forretning, og som enhver anden forretning driver staten også en større